

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 85 0 П 062818 18 Рев
Бања Лука, 15.11.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Биљане Томић, као предсједника вијећа, Тање Бундало и Дарка Осмића, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља ЈЗУ Болница С. А. Л. Д., кога заступа пуномоћник И. П. О., адвокат из Д., против тужене Ј. Ш. из Б. Л., коју заступа пуномоћник К. К., адвокат из Б. Л., ради исплате дуга, вриједност спора 87.154,93 КМ, одлучујући о ревизији тужене против пресуде Окружног суда у Добоју број 85 0 П 062818 18 Гж од 20.06.2018. године, на сједници одржаној дана 15.11.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Добоју број 85 0 П 062818 17 П од 27.03.2018. године одбијен је захтјев тужитеља да се тужена обавезе да му, на име дуга због неизвршења обавезе из уговора о специјализацији број ... од 27.05.2008. године, плати трошкове специјализације у износу од 87.154,93 КМ, са законском затезном каматом на појединачно постављене износе почев од наредног дана од исплате, као и захтјев за накнаду трошкова поступка. Тужитељ је обавезан да туженој надокнади трошкове поступка у износу од 3.600,00 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Добоју број 85 0 П 062818 18 Гж од 20.06.2018. године жалба тужитеља је усвојена и првостепена пресуда преиначена, тако што је захтјев тужитеља усвојен и тужена обавезана да му, на име трошкова специјализације, плати износ од 87.154,93 КМ, са законском затезном каматом почев од 10.09.2015. године па до исплате, као и да му надокнади трошкове парничног поступка у износу од 4.223,00 КМ, са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате.

Изјављеном ревизијом другостепену пресуду побија тужена због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи или да се иста укине и предмет врати на поновно суђење.

У одговору на ревизију тужитељ предлаже да се изјављена ревизија одбије као неоснована.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужитеља да се тужена обавезе да му на име дуга, због неизвршења обавезе из уговора о специјализацији, исплати износ од 87.154,93 КМ, са законском затезном каматом, уз накнаду трошкова поступка.

Одлучујући о захтјеву тужитеља, на основу неспорних чињеница и резултата проведених доказа, првостепени суд је утврдио: да је тужена била радник Опште болнице С. А. Л. у Д. у периоду од 15.04.2008. године до 06.06.2014. године, на пословима доктора медицине специјалисте инфектологије; да је рјешењем Министарства ... од 18.03.2008. године туженој одобрена специјализација из инфектологије; да су на темељу тог рјешења тужитељ и тужена закључили уговор о специјализацији број: ... од 27.05.2008. године, којим су утврђена међусобна права и обавезе; да је према том уговору тужена била обавезна да код тужитеља, након завршене специјализације и положеног специјалистичког испита, проведе на раду најмање двоструко вријеме трајања специјализације; да тужена није извршила цијелокупну своју обавезу јер је једнострано раскинула радни однос код тужитеља дана 06.06.2014. године; да су тужитељ и тужена закључили анекс уговора о специјализацији број: ... од 16.12.2014. године, а након тога и уговор број: ... од 10.09.2015. године којим су регулисали „начин измирења обавеза радника утврђених чланом 6. уговора о специјализацији“, те којим је утврђено да ће неизвршене новчане обавезе тужена према тужитељу у износу од 87.666,93 КМ (трошкови специјализације умањени за одрађени дио) измирити пружањем услуга - рада у дежурству, по цијени од 128,00 КМ, по дежурству, у дане викенда и по цијени од 82,92 КМ, радним данима; да је тужена 01.11.2014. године закључила уговор о раду на неодређено вријеме са Универзитетском болницом К. ц. Б. Л., гдје је и данас у радном односу; да је туженој дана 23.11.2015. године одобрена супспецијализација рјешањем Министарства број: 11/04-151-545/15 и да је на основу тог рјешења тужена са новим послодавцем дана 24.11.2015. године закључила уговор о супспецијализацији.

На темељу тих чињеница, налазећи да је наступио одложни услов из члана 6. став 2. уговора број: 8365/15 од 10.09.2015. године, односно да постоје оправдани разлози (трајање супспецијализације) за неизвршење обавезе од стране тужене, те да се тужена није понашала супротно одредбама члана 17. и 124. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ" бр. 29/78, 39/85 и 57/89 те "Службени гласник Републике Српске" бр. 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04- даље: ЗОО), првостепени суд је закључио да је захтјев тужитеља преурањен. Сагласно томе, првостепени суд је захтјев тужитеља у цјелости одбио.

Одлучујући о жалби тужитеља, утврђујући да је рок трајања супспецијализације од 24 мјесеца истекао 24.11.2017. године и да је из држања тужене очигледно да нема намјеру да измири обавезу из уговора, поготово што јој је на припремном рочишту у овој парници тужитељ понудио договор, другостепени суд је, позивом на одредбу члана 132. ЗОО, првостепену пресуду преиначио и захтјев тужитеља усвојио.

Побијана одлука је правилна и законита и ревизионим наводима није доведена у озбиљну сумњу.

Према утврђењу нижестепених судова, тужена није испунила своју обавезу из уговора о специјализацији број: ... од 27.05.2008. године, односно није по завршеној специјализацији и положеном специјалистичком испиту на раду код тужитеља остала двоструко вријеме трајања специјализације, већ је једнострано прекинула радни однос са

даном 06.06.2014. године. Закључењем анекса уговора о специјализацији број: ... од 16.12.2014. године странке су се споразумјеле о начину измирења обавезе тужене преузете уговором о специјализацији, коју су сагласно утврдиле у износу од 87.154,93 КМ, и то исплатом новчаног износа од 30.000,00 КМ и радним ангажовањем у дежурству у дане викенда по цијени 5,00 КМ по сату. Странке су се, закључењем уговора број: 8365/15 од 10.09.2015. године, сагласиле да се измјени начин измирења наведене обавезе тужене, тако што ће тужена ту обавезу измирити пружањем услуга - рада у дежурству, по цијени од 128,00 КМ у дане викенда и по цијени од 82,92 КМ радним данима. Између странака није спорно да тужена на тај начин (а нити исплатом новчаног износа) није измирила своју уговорну обавезу.

Одредбом члана 6. уговора број: 8365/15 од 10.09.2015. године странке су регулисале да тужитељ задржава право да једнострано раскине уговор, уколико тужена у континуитету од 2 мјесеца без оправданог разлога не извршава обавезе из овог уговора (став 1.). Као оправдани разлози за неизвршавање обавеза сматрају се болест и дуже стручно усавршавање на које радник буде упућен од стране послодавца са којим има закључен уговор о раду на неодређено вријеме (став 2.).

Током поступка пред нижестепеним судовима, те у ревизионим наводима, тужена истиче да своју уговорну обавезу није испунила из оправданог разлога односно због трајања супспецијализације из интензивне терапије за потребе службе интензивне медицине за нехируршке гране, по уговору о супспецијализацији који је са новим послодавцем закључила дана 24.11.2015. године.

Чланом 2. наведеног уговора о супспецијализацији тужена је, у односу на њеног садашњег послодавца, преузела обавезу да у року и на начин прописан Правилником о плану и програму специјализација и супспецијализација („Службени гласник Републике Српске“ бр. 2/14, у даљем тексту: Правилник) обави супспецијалистички стаж и положи супспецијалистички испит.

Према члану 8. ао) Правилника (која одредба прописује врсте и трајање супспецијализација) предметна супспецијализација траје двије године. Супспецијалистички стаж се обавља према програму одговарујуће гране медицине (члан 18. Правилника) и то у континуитету у укупном трајњу супспецијализације (члан 20.). И у презентираним супспецијалистичком индексу тужене од 24.11.2015. године означено је да супспецијализација траје двије године.

Сагласно наведеном, како је тужена предметну супспецијализацију започела дана 24.11.2015. године, то је правилан закључак другостепеног суда да је дана 24.11.2017. године (током трајања поступка у предметној парници) истекао рок од 24 мјесеца колико је трајала њена супспецијализација и да су тиме на страни тужене престали оправдани разлози за неизвршење обавезе. Другачији закључак не могу исходити ревизиони наводи тужене којима се позива на одредбу члана 26. Правилника, која прописује да је здравствени радник обавезан да послуже стицања услова за полагање супспецијалистичког испита приступи полагању испита у року од шест мјесеци, нити позивање на увјерење Универзитетско клиничког центра број 01-245-2718 од 10.01.2018. године, према којем је супспецијализација тужене „још у току“, с обзиром на закључени уговор о супспецијализацији и одредбе Правилника о трајању супспецијализације, те да по природи ствари обавеза тужене да приступи полагању супспецијалистичког испита њу објективно не спречава у испуњењу обавезе преузете уговором од 10.09.2015. године.

Наведено поготово што је у конкретном случају, закључењем анекса уговора о специјализацији и закључењем уговора од 10.09.2015. године, те током поступка у предметној парници, тужитељ показао вољу да се изнађе начин измирења обавезе који је за тужену прихватљив, што од стране тужене није прихваћено.

Како је, дакле, због неиспуњења обавеза на страни тужене дошло до раскида уговора о специјализацији од 17.05.2008. године, а затим и уговора од 10.09.2015. године, то је у одредби члана 132. став 2. ЗОО другостепени суд имао ваљано упориште да тужену обавезе да тужитељу врати трошкове специјализације, које је тужитељ сносио за тужену.

Према томе, тужена је правилно обавезана на плаћање утуженог износа.

Из датих разлога, ревизија тужене је одбијена, примјеном одредбе члана 248. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13).

Предсједник вијећа
Биљана Томић

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић